

A buzakévék beszélgetése.

A nap lenyugodott, elmúlt a tikkasztó hőség, mely minden élőlényt elbágyasztott. A csillagok ragyogtak az égen, ember és állat nyugalomra tért. A növények látszólag pihentek, hogy másnap újult erővel küzdhessenek a forrósággal. Ebben a mély-séges csendben felemelkedett egy duzzadó kalászból kötött kéve és csengő hangon kiáltott társainak: „Ébredjetek és adjatok hálát az Úrnak, hogy bő aratást engedett érnünk“. És a kévék mindnyájan fölkeltek; a támadt neszre ijedten ugrottak fel a tarlóban a szunnyadó fürjek és pacsirták.

Az első kéve pedig így kezdte beszédét: „Istennek legyen hála és dicsőség! Adjatok hálát az Úrnak, mert az Ő kegyelme végtelen és jósága megmarad örökkön-örökké! Felhozza napját mind a jókra, mind a gonoszokra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak. Mindenek szemei Reá néznek és Ő eledelt ad nekik alkalmas időben. Évezredek vonultak el földünk felett, és az aratást minden évben meghozta s készített számunkra eledelt. Az Úr maga is megteríti a maga asztalát és milliók táplálkoznak arról. Az Ő jósága minden nap megújul. Áldjátok hát az Urat és ne feledkezsetek meg semmi jótéteményéről!“

Erre megzendült a pacsirták hálaéneke.

A másik kéve így folytatta társa szavait: „Istentől van az áldás! A szántóvető ember keze is működik, megszántja földjét s annak barázdáiba elhinti a magot; de az áldás fentről száll alá. Sok hideg éj és forró nyári nap van a vetés és aratás ideje között!... Emberi kéz nem képes összegomolyítani a felhőt, se feltartóztatni a pusztító jégesőt. Isten védelmezi meg a kis magocskát a föld hideg kebelében; Ő gondozza a zöldelő vetést és sárguló kalászokat; ne féljete! Ő volt velünk is. Istentől van az áldás!“

A harmadik kéve pedig ekképen szólott: — „Akik könnyhullatással vetnek, örömmel aratnak! — Nehéz szívvel ment ki a fiú vetni. Szegénynek csak azelőtt néhány nappal halt meg az édesapja, otthon pedig könnyezve maradt a szerencsétlen anya, meg testvérei, mert a kőszívű hitelezők kiürítették csürét... Egy könyörületes szívű szomszéd kölcsönzött nekik vetőmagot, de a fiúnak könnyei peregtek a barázdába a maggal. S most százszorososan takarja csürbe, mert áldássá változtatta Isten a vetését. Akik szorgalmasan törekednek kötelességüket betölteni, majd örömmel szedik fáradtságuk elmaradhatatlan méltó jutalmát. Az Úr megadja munkájuk bérét, mert bíznak Benne, s akik nem dolgoztak, most ők is elveszik méltó bérüket... Akik sírva vetnek, örömmel aratnak!“

„Ki mint vet, úgy arat!“ — mondta a negyedik kéve. „Ki gyomot vet, gazt fog aratni. Mit csodálkoztok, ha búzátokban a gyomok nagy serege ütött tanyát? Nem ti magatok

vetettétek? Vagy azt kívánnátok, hogy más végezze el helyet-
tetek a munkát? Bizony, mindenkinek magának kell serény-
kednie, hogy kötelességét elvégezze! Aki álnokságot vet, nyo-
morúságot arat. Vessetek úgy, hogy itt a földön és fönn az
égben jó aratásban részesüljétek.

És a kévék köröskörül mind meghajoltak és mondták:
Úgy legyen! Úgy legyen!

A legszebb ajándék.

Láttam már sok szép ajándékot: télvíz idején hatalmas
vörös rózsacsokrot, gyémánt függőt, nagy kert közepén álló
szép kis házat, sötétvörös automobilt, tenger kék hátán ringó
jachtot... sok mindent láttam, de a legszebb ajándékkal mégis
tegnap találkoztam.

Az úgy volt, hogy ott álltam a nagy konyha közepén és
néztem az ünnepi készülődést. Ekkor kinyitott az ajtó. Fialat,
elnyuzott arcú kis cigányasszony lépett be a konyhába, ahol
én ritka vendég voltam, ő pedig gyakori látogató. A nők hamar
megértik egymást. Három perc alatt mi is nagy beszélgetésbe
merültünk, s ő tudta már rólam, hogy a nagynénimnél vagyok
látogatóban, én pedig hiánytalanul tisztában voltam az ő
családfájával: hogy van férje, de nem keres, tíz gyereke volt,
kettő meghalt. Gyümölcsoltókor töltötte be a harminckettedik
évet.

— Bizony nehéz az élet annyi gyermekkel, — magyarázta.
— Ha nem volna ez a jó nagyságám, — a nagynénimre intett,
— meg az az áldott szekszárdi kisasszony nem tudom, hogy
éltük volna át ezt a nehéz telet! Mert tetszik tudni, van
Szekszárdon egy kisasszony és az olyan nagyon, de nagyon
jó... — az arca felderül. — De viszek is neki egy szép ajándé-
kot! — s előkotort kosarából egy virágvázáat. Kis vásári
szörnyűség volt, oldalán ormótlan ecsetvonásokkal egy kék
meg egy piros virág. A világosság felé tartotta, hogy jobban
gyönyörködhessem benne. — Ezt viszem! — mondta büszkén.

Alig tudtam komoly maradni. Arra gondoltam, vajjon
hova tudja majd tenni a szegény kis „szekszárdi kisasszony”,
— aki télen babot, borsót, lisztet juttatott az éhező cigány-
családnak — ezt a kis szörnyűséget? Kiállítja a konyhapolcra?
Vagy beteszi a kamra rejtett zugába? De aztán hirtelen rájöt-
tem arra, hogy nem is fontos, mit csinál vele.

Nem fontos. Mert eljön egyszer a nap, amikor a gyémánt-
függőt kiveszük annak a füléből, aki kapta. A szép vörös
automobilba is más ül belé, a tenger kék vizén ringó jacht is
mást szállít már célja felé... de a kis üvegváza az ormótlan
virágokkal akkor is a „szekszárdi kisasszonyé” marad. Elő-